

SEVILLA SWANSEA

17.

Ceva între da, nu
știu și poate

roman

CÎȘMIGIU
books

CUVÂNT ÎNAINTE

NOSTALGIA CULORILOR

Scrisă la persoana întâi, cartea Sevillei Swansea, „17, ceva între da, nu știu și poate”, este un colaj de amintiri. Totul începe într-un han unde „sticlele colorate” păreau „bijuteriile Coroanei”. Clasica întrebare „De ce?” deschide apetitul pentru o mie și unul de răspunsuri.

Să vezi viața în roz este un mod comod de a trăi. Să vezi viața în culori neutre, culori de camuflaj, este alt mod, la fel de comod, de a trăi. Primul presupune o distilare selectă a culorilor, al doilea, o aprofundare secretă a lor. Rezultatul este același.

O rochie cu volănașe, cu „margarete și bujori”, nu este numai un accesoriu de îmbrăcăminte, ci și viața pe care o probezi, dar nu o alegi. Personaje multiple – pianistul Angelo, bătrâna croitoreasă, Eva, Chiara – ca să numesc doar câteva dintre ele, își întretaie drumurile în viață, se întâlnesc, rămân pentru un timp împreună, se despart, și ce-i leagă mai departe sunt amintirile.

Regăsirea perpetuă în celălalt face parte din prietenia ca antidot al singurătății. „Lumina afectuoasă” a felinarelor, într-o seară italiană, gările cu farmecul lor,

un du-te-vino neîncetat, dau întregului roman vibrația „unui suflet de poet”.

Diferite de la felul de a se îmbrăca până la analiza sintetică a sentimentelor, personajele din acest roman se regăsesc pe deplin în May, o adolescentă de 17 ani care își caută rădăcinile familiei stabilită în Anglia, cu mulți ani în urmă. „Mă simțeam undeva înotând pierdută în timp, în încercarea de a accepta realitatea”, spune autoarea într-una din paginile cărții, dar ar putea fi un motto pentru toată cartea.

Nehotărârea ca formă de amăgire a timpului, pendularea între ură și iubire, chiar față de corpul fizic, nu răspund la stimulii externi. Doar cărțile! Cel mai frumos dar în preajma sărbătorilor de Crăciun, când începe acțiunea acestui roman, sau în preajma oricărei alte sărbători ori citite în liniște într-o bibliotecă! Ele, cărțile, pot transforma nehotărârea într-o alegere.

Scrisă într-un registru ce presupune o fină auto-cunoaștere interioară, cu incursiuni scurte în peisajul alb al Sărbătorilor de Crăciun sau în atmosfera însorită a Italiei, cartea Sevillei Swansea aduce cu ea o terapie a anxietății. Liniștea ferestrelor libere, fără nicio draperie trasă, lăsând lumea de afară să intre în casă, este prima lecție.

Miza acțiunii romanului, împrejmuit constant o atitudine de bonton, este jucată de nehotărâta May pe „vrute și nevrute”. May traversează epoca adolescentină cu zâmbetul pe față, indiferent de momentele pe care viața i le pune în brațe, odată fiind prinsă în jocul furiei și aruncând cu perne în perete, odată refuzând calm favoruri, ca un răspuns care confirmă propria capacitate

de a alege. Plictiseala cotidiană se transformă zilnic într-o panteră roz, un tricou alb, un film, un salut. Aventura, interioară și exterioară, a acestei adolescente cu nume predestinat, May, și probabil de aici și titlul cărții – *17, ceva între da, nu știu și poate* – pendulează între da și nu, între micile adevăruri și minciunile ușoare, albe, zilnice, între culoarea maronie a meselor dintr-un bar și paharul albastru – culorile își au locul lor preferat în această carte – și memoria lor se imprimă adânc, la limita între vis și realitate.

O ultimă tușă dă nuanța dorită, iar fiecare dintre noi ține pensula în propriile mâini. Să pictezi cuvinte este formula ideală pentru acest roman care pune o întrebare simplă: „**Ce culoare are viața ta?**”

CLELIA IFRIM

1

Toate tumulturile vieții încep cu o singură întrebare: De ce? Totul începe ca o palpație mai accentuată care încet, încet se transformă într-o mâncărime supărătoare, până ajungi la o stare de neliniște profundă cu care încerci să te convingi să trăiești, să o ignori... Doar ai lucruri mai bune de făcut, nu?

Ahmm, discutabil...dar nu!

Așa credeam și eu până în momentul în care mi-a ajuns. Pur și simplu mi s-a umplut paharul de toate visele, dorințele, gândurile, ambițiile, conversațiile avute, întâlnirile fără sens, „fă aia“, „nu face aia“, rutina zilnică...Totul! M-am străduit să ignor acea stare de ușoară nervozitate cât mai mult timp.

Era sentimentul acela pe care îl ai când aștepti trenul în gară, îngrijorată să nu-l pierzi, nerăbdătoare să te urci în el. Și până la urmă, cred că îmi reușea dacă nu mă forțam eu să mă trezesc din plasa unei vieți cadrată de obișnuință, dublată de ecranul unui telefon și, cel mult, eliberată de ieșirile sporadice din, cum îmi place să îi mai spun, „Izbăvitorul Weekend“. Nu îmi dau seama care a fost exact acel moment de nebunie, cred că a fost un cumul de mai multe, care a zguduit serios partea emoțională. Dar cu siguranță pot să rememorez parcursul până acolo.

Nu e ca și cum viața mea deborda de spectaculozitate, dar mintea mea ținea dintotdeauna să rețină tot felul de amănunte și să le dezvolte în stilul caracteristic. Da, mintea mea este un fel de detectiv intuitiv care nu are liniște. Este, de asemenea, un talent natural în a țese lucrurile în perspective complexe care de obicei nu se aliniază cu partea sentimentală. Oh, dar când cele două ajung la un consens!

Degetele cu care băteam darabana în masă, de cel puțin 15 minute, începuseră să mă furnice așteptând-mi fresh-ul de ghimbir, lămâie și hibiscus. Simțeam subtil pe buricul degetelor suprafața lăcuită și intuiam irizațiile de lemn de diferite tonuri de crem, care curgeau ca și caramelul într-un model complex. Valurile maronii se împiedicau brusc la jumătate de un șervet bej deschis, împodobit cu flori-de-nu-mă-uita de un albastru pur, un contrast atât de frumos, de care eram fascinată și mă bucuram în sinea mea asemenea unui copil.

Suntem cu toții niște ciudați. Știu.

Când mi-am ridicat ochii, desigur, ea era tot acolo. Fundalul atât de estetic, foarte șic modern era iluminat plăcut de lămpi cu bulb, foarte vintage, prinse de tavan, care răsfrângeau reflexii aurii în podeaua colorată în carouri alb cu negru. Mesele solide din lemn erau așezate ca într-un labirint în partea dreaptă a barului semicircular, pe ale cărei tejghele străluceau mii de sticle colorate de nenumărate băuturi scumpe și ustensile argintii. Pe fundalul negru mat al rafturilor păreau bijuteriile coroanei. De-a stânga și de-a dreapta barului, la patru palme de tavan, erau ancorate plante verzi cățărătoare, care se răsuceau armonios în spirale și

ofereau acea tentă de crocant întregului spațiu. Cum mă aflam la masa cea mai dosnică, dar care avea avantajul ferestrei la dreapta, puteam observa nestingherită sublimul arhitectural! Ce să mai, eram fermecată!

Și în acest inedit mulaj artistic, conturul Tamarei se ridica glorios în fața mea. Aproape că îmi dorisem să uit. Prietena mea stătea în fața mea ca o statueta perfectă de ceară, nu se clintea și era tăcută în felul ei anxios enervant. Am invitat-o la ceai din întâmplare, inopinat, pe drumul spre stația de autobuz, în timp ce deja mă gândeam că o să-mi petrec următoarea oră singură, cu un pahar de ceai în mână, contemplând golul infinit de prostie care mă înconjoară. Dar atunci, ca o impresie fugară, ideea de a fi privită cu milă de chelneri și oameni, cum sorb singură din cana Earl Grey Tea, în tăcere, mi s-a părut respingătoare. Așa că am zis: „Știi ce! Nu ai vrea să mergem la o ceașcă de ceai?“... nu am regretat imediat. Doar la 20 de secunde după, când mi-am dat seama că tot nu o să primesc diversiunea de care aveam nevoie.

Mai evit puțin revenirea la discuție și mă holbez nostalgic pe geam. Ochii mei aproape că ling suprafața de sticlă, dorind să pătrundă până în miezul agitației festive de afară. Oamenii se îmbrățișau, se pupau, dansau și sorbeau cu poftă din ciocolata lor caldă. Exact 5 zile rămase până la Crăciun!

Căsuțele albe ale târgului împrejmuiau domul central al pieței vechi ca o cochilie de melc. De la jucăriile multicolore, la globurile zglobii, la sticlutele îmbietoare cu siropuri și dulcețuri, până la clătitele proaspăt aburinde, ciocolată artizanală cu merișoare și

ghimbir sau turtă dulce cu scorțișoară, totul era o vrajă! O vrajă în care trona catedrala seculară, plină de nea, care o făcea să pară un uriaș om de zăpadă. Totul era învăluit în alb împroșcat de culoare la tot pasul, o pânză perfect imperfectă pentru *Deck the house with boughts of holly* sau și mai bine *Jinglle bells rock*. Un moment efemer de fericire. Din reflex, privirea mi s-a oprit pe un cuplu. *Oh Mios Dios*, de ce mi-o fac mereu cu mâna mea? Ea ...el... și povestea tipică pe care vrei să o trăiești când le vezi privirile cum se întâlnesc și brațele care se încolăcesc jovial unul după altul. Te rog, nu începe cu asta acum, asta îți mai lipsea...

De această dată, mă salvează de la o nouă frustrare emoțională în fața publicului, cu lacrimi ținute cu îndârjire în colțul ochilor, chiar chelnerul. Odată cu cana de ceai fierbinte care aterizează în fața Tamarei și a fresh-ului proaspăt și răcoros pe care îl iau degrabă între degete, mă întorc indubitabil la ieșirea noastră. Ea comandă ceva cald, eu, ceva super rece, să fie oare o coincidență? Ea este foarte încântată și parcă mă face și pe mine să zâmbesc.

Pot să fiu onestă și să admit că mă simt ciudat în preajma ei? Nu în modul de în plus sau de *backup*, căci cunosc aceste senzații prea bine, ci la modul că, orice aș zice, ea înțelege numai la suprafață, nu caută să aprofundeze sensul, nu caută! Ii place să trăiască la cheremul evidenței fără a accesa profunzimea gândului și a sentimentului, pentru că doare, doare să fii vulnerabil, să spui lucrurilor pe nume.

Suferința cu tăișul ei dulce-amar ne împinge în șocul a ceea ce suntem de fapt, a ceea ce încercăm să

ascundem. Eu știu că, după felul ei simpatic de a se plânge, după stările ei letargice și zâmbetul reținut se ascunde misterul unui om care nu se cunoaște și nu încearcă să o facă, ci doar contemplă ambalajul care protejează miezul tare și febril al realizării că: „hmm, eu sunt de fapt așa”.

Eu așa o vedeam. Să zicem că semănăm puțin la aspect... să zicem că da și să sperăm că nu prea...Îmi place să mă simt originală. Avea un ten crem, curat și senin, luminos, pătat de 3 alunițe pe obrazul drept, un nas acvilin, mai rotunjit, care armoniza buzele rozalii, dar mai mereu uscate. Ochii migdalați, de un căprui intens, scliffeau din evantaiul des al genelor, care se ridicau spre bolta ascuțită spre final a sprâncenelor perfect pensate. Părul maroniu era drept întins până după umerii firavi, îmbrăcați într-un hoodie albastru închis. Simțul ei estetic putea fi încadrat perfect în tiparul adolescentului tipic, comod, care nu prea iese în evidență cu o pereche de blugi și o bluză simplă într-o culoare, asortată cu teniși Converse negri. Practic, putem spune că exteriorul îi oglindea perfect interiorul care râvnea în secret schimbarea.

În schimb, eu? Eu mă zbăteam din punct de vedere vestimentar să îmi pun în valoare personalitatea. Și nu vă gândiți la ceva nebunesc, excentric, avangardist! Nutream să devin un simbol smart casual, un reper de eleganță și naturalețe prin stil. Mă îndrăgostisem de culorile neutre, nude, calde. Mi se părea a fi apogeul bunului gust. Îmi ofereau o posibilitate nelimitată de asocieri cu cele 2 perechi de blugi negri pe care îi aveam și cizmele mele uzate, mahon închis, pe care le purtam

deja de 5 ani. Dar hei, erau încă bestiale! Așa că am investit ca o nebună în topuri și pulovere foarte discrete, care se jucau cu aceste nuanțe calde de maroniu deschis, piersică, sau, cum îmi plăcea să le zic, *classic teddy bear*, nuanță în care îmi cumpărasem chiar și paltonul.

Cred că vă dați deja seama cât de frenetică eram, dar în plus mi-a mai și venit ideea de a accesorigiza ținutele cu bijuterii subtile. Cum nu aveam eu buget pentru aur, am investit în tot felul de piese de alamă vopsite aurii, nu suportam argintiul, de la lăntișoare, la inele și cercei, toate însă încadrate în tematică minimalistă, foarte discrete și elegante, dar de departe accesoriul meu favorit pe care l-am achiziționat a fost o șapcă marinărească tweed Tom-Boy, bej foarte deschis, cu linii maroniu-roșcate și maro închis, pe care o purtam mereu cu mândrie, era un lucru care mă făcea să mă simt extraordinar de stilată, mai ales când o asortam cu cerceii *small hoops with a little art deco circle*, aurii, normal! În mare, cam așa ceva port și în acest moment, un pulover în trei culori pe orizontală, alb, crem și maro, o pereche de blugi negri, nelipsitele cizme, paltonul teddy și șapca asortată cu cerceii, cărora li se adaugă un ceas Emily Westwood de un rose-gold delicat, luat la o super ofertă, pe care nici nu o zic.

Mă simțeam foarte drăguță cu bucelele mele naturale, *effortless*, care îmi puneau în evidență, pe fundalul castaniu, șuvițele subtile de chihlimbar căpătate de la soarele din vară. Nu purtam machiaj niciodată, deoarece în concepția mea era o încercare de a superficializa frumosul, de a-l perverti.

Bine, bine... nu o să mint, la unele evenimente mă machiam și eu, dar doar pentru a-mi pune în evidență

propriile atuuri, nimic exagerat! Okay, acum mint, cu unele ocazii chiar explorasem unele culori prea-prea, dar, în apărarea mea, rezultatul a fost wow! Dar, în general, pentru mine era îndeajuns ca un om să zâmbească sincer și aia era perfecțiunea, frumusețea pură! Așa că pe asta mă bazam, un surâs cald și jucăuș și niște obraji mereu îmbujorați. Eram deosebit de mulțumita cu buzele mele pline, roșii, nasul meu micuț și rotunjit, dar mai ales de ochii mei verzi. Acum o să ziceți că mă laud, dar dintotdeauna m-au atras ochii, am avut mereu impresia că pot citi un om doar uitându-mă în ochii lui. Și da, eram obsedată de ochii verzi și albaștri, dar nu însemna că nu îi apreciam și pe cei maronii.

Adevărul este că toți suntem speciali în felul nostru! Chiar prin imperfecțiunile noastre, Doamne câte sunt!

Approape că mă fascina cât de repede tenul meu se putea trezi cu acnee, iar apoi 3-4 zile mai târziu să revină la normal. Sau cum luptam eu din greu să îmi dispară toata celulita și să am tot corpul tonifiat și abdomen, neapărat, asta cam vreo lună, ca apoi de fapt să îmi apreciez corpul generos, *pear shaped*, și să o iau de la început cu ciocolata și fursecurile. Pe mine chiar mă amuza, îmi reamintea cât de imprezvizibilă și crazy-loco este ființa umană. Dar mai ales că ceea ce este în interior contează mai mult decât exteriorul.

– La ce te gândești?...

Întrebarea Tamarei m-a scos din șirul visării și m-a aruncat direct în fața faptului că arătam atât de caraghios, cu paiul dungat în roșu în gură, mâna stângă

sub cap și privirea undeva, pierdută după chipul prietenei mele.

– Nimic. Doar, știi tu, admir cât de superb decorat este locul ăsta! Trebuie neapărat să îmi pun niște plante de-alea în cameră, ar face diferența, serios! Sunt foarte tari, uită-te!

Da, foarte subtil. Ea se întoarce plictisită și se uită câteva secunde, deloc impresionată, după care îmi aruncă un zâmbet neconvingător.

– Și Tamara, ce ziceai tu de pianistul ăla de care îți place? ăla cu numele secret, pe care nu mi l-ai spus niciodată.

Întrebarea o face să roșească și parcă, în sfârșit, se apropie de destăinuirea care o va elibera de pudoarea aia atât de autentică și frica de a fi judecată, pe care o înțeleg perfect, dar o consider mereu supraevaluată, mai ales în fața unui prieten. Ei bine, cel puțin relativ.

– Dar nu e chiar așa, eu chiar nu știu cum îl chema, îmi zice cu ochii în pământ.

Mă uit un pic mai urât și îmi ridic categoric sprânceana.

– Bine, bine, cred că îl cheamă Angelo. Dar ți-am zis, nu înseamnă nimic. Nici măcar nu am vorbit. El era pe scena bisericii și cânta la pian, iar când s-a terminat și am dat să plec ne-am ridicat în același timp și, oarecum, privirile ni s-au întâlnit. Ah, da, și el mi-a zâmbit! A fost ceva special, nu am mai simțit asta până acum. Oricum... a fost ciudat. Să-i dăm pace!

Ultima frază a zis-o chicotind, semn că era într-adevăr încântată de întâmplare. Și la urma urmei și eu eram, îmi plăcea să o văd fericită. Ceea ce nu îmi plăcea era să o văd cum nu face nimic și doar visează cu

ochii deschiși că o să se întâmple ceva prin minune. Dar ce, nu era nici ea sigură, pentru că ea nu avea neapărat o idee foarte clară despre ce înseamnă dragostea.

De unde știi asta? Foarte vag, am intuit-o din tatonările noastre pe tema „îți place de vreun băiat, ai vreun crush?“, pe care le purtam ocazional în circumstanțe și mai ocazionale. Practic, de fiecare data când i se punea pata pe cineva, nu îndrăzneam să mergă mai departe de gândul unei conversații, oricum nici pomeneală să facă ea primul pas sau orice altceva. Pentru ea dragostea însemna confortul de a se ști iubită, poate la adăpostul vorbelor mângâietoare, dar nu mai mult de atât. O formă atât de inocentă, dar confuză a ceea ce era pasiunea voluptoasă a romanticului.

– Și ce ai de gând să faci în legătura cu asta? O să participi și tu la concertul de colinde, doar mi-ai zis că vei avea acel solo mult râvnit, și el va fi acolo, hmm? Ar putea fi o șansă destul de bună să...

– Ha, ha, ha! m-a întrerupt ea cu un râs foarte descurajat. Nici nu îndrăzni să continui, nu știu...

– Ce ai zice dacă măcar când vi se întâlnesc privirile și zâmbiți, de data asta, să îi faci cu mâna? Poate o să vină el la tine.

– Mai bine nu, a răspuns ea grăbit și simpatic, cu o privire care s-a îndreptat nostalgic pe fereastră, ca apoi să se întoarcă rapid înapoi în ochii mei. Apoi, un pic ezitant, m-a întrebat:

– Dar tu? Tu nu ai pe cineva în minte?

„Oh, Doamne, Tamara, știi că pui cele mai amuzante întrebări câteodată? Asta este una dintre ele, care pe deasupra are și un răspuns complicat. Oare nu de asta te-am invitat să ieșim, oare nu ca să mă faci să

râd un pic și să mă scoți din starea aia de letargie melancolică pe care mi-am indus-o doar ca să pot zice și eu că am o problemă reală? Mă simt ciudat. Știi de ce? Pentru că, oricât aş vrea să-ți spun, nu ai înțelege. Nu ai înțelege și nici nu ai vrea să o faci. Eu am nevoie de o îndrumare, un sfat care să mă scoată din cutia mea. Pentru că așa mă simt eu, captivă într-o lume minusculă care mă oprește din a-mi împlini idealul de fericire, iubire și simțul de aventură. Să reformulez, chiar eu mă țin captivă. De ce? Pentru că mi-e frică. Mi-e teama că voi fi judecată, voi fi criticată, vor râde de mine și voi pierde tot ce am obținut până acum. Dar, probabil, acesta este prețul confortului de a nu-ți asuma riscuri.“

Imaginați-vă pentru un moment că asta i-am zis Tamarei. Imaginați-vă că eu, la final, arătam istovită, cu broboane de sudoare pe frunte de la efortul pasional de a fi sinceră și a-mi pune pe tavă sufletul. Și imaginați-v-o acum și pe ea, cu o privire nedumerită, sorbind din ceai doar ca să mai amâne reacția ei la cuvintele mele. Apoi luați o gură mare de aer, și să revenim la realitatea în care răspunsul meu a fost:

– Nu. Nu prea.

Sufletul unui adolescent este atât de trăsnit și complex și atât de înecat în amorul propriu.

Întâlnirea noastră nu a mai durat prea mult după aceea. În 20 de minute deja călcam pavajul alunecos, fiecare spre stația ei de autobuz, care erau în direcții complet opuse. Din nou, să fie oare o coincidență pentru prietenia noastră? Ne-am îmbrățișat lung, cât să ne ajungă pentru următoarele 3 săptămâni, și apoi ne-am îndepărtat molcom fiecare în direcția ei.